

Sygn. akt I C 658/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Andrzej Kurylek**

Protokolant: **Małgorzata Żaczkiewicz**

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy

z powództwa Ł. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Sprawiedliwości

o zapłatę zadośćuczynienia

I oddala powództwo;

II zasądza od powoda Ł. K. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5.400 (słownie: pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt IC 658/17

Transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia wyroku z dnia 28 listopada 2018 r.

Powód Ł. K. pozwem z 18 czerwca 2017 roku skierowanym przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Sprawiedliwości wnosił o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania w wysokości 150.000 złotych za nieposzanowanie godności jego osoby jak i religijnej, przy czym z treści żądania jak później doprecyzowania wynika, iż jest to uszczerbek, z którym wiąże odpowiedzialność pozwanego jest uszczerbkiem niemajątkowym, a zatem powód de facto żądał zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 150.000 złotych oraz nadto żądał kolejno, kolejnej kwoty 50.000 złotych za doznaną krzywdę podczas pobytu w Oddziale Zewnętrzny B. ulica (...) w latach 2016-2017. Przy żądaniu wyrażonym w pierwszym, w pierwszej pozycji, czyli opiewając, przy żądaniu opiewającym na 150.000 złotych powód wskazał, iż chodzi o nietransmitowanie w niedzielę przez radiowęzeł mszy świętej o godzinie 08:00. W lakonicznym uzasadnieniu swojego żądania powód nadto wskazał, iż od 17 maja 2016 roku przebywał w Oddziale, Oddziale [? 00:03:01.380] OO 02 B. do dnia 25 maja 2017 i skazując, iż przebywając w tej jednostce została naruszona jego godność religijna przez nietransmitowanie przez radiowęzeł mszy świętej, a jego zdaniem Kodeks karny wykonawczy jasno mówi o poszanowaniu godności i wskazanego korzystanie z wolności religijnej i praktyki. I w związku z tym powód wywodził jak na wstępie. Powód był wzywany przez Sąd do osunięcia braków formalnych pozwu, ale poza brakami fiskalnymi, kwestią związaną z numerem PESEL między innymi został zobowiązany do przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie pozwu w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie albowiem Sąd uznał, iż zarówno samo żądanie, a przede wszystkim wskazanie tych okoliczności faktycznych jest tak lakoniczne, iż praktycznie czyni niemożliwym rozpoznanie roszczenia i powód w odpowiedzi na to pismem z 14 listopada 2017 roku karta 22 doprecyzował tę kwestię i wskazał, iż de facto dochodził tutaj między innymi także roszczenia za warunki bytowe kraty wewnątrz celi, zamontowaną plexę za oknem, brak kratki wentylacyjnych w kąciu sanitarno-higienicznym, metry kwadratowe celi, nietransmitowanie mszy świętej w niedzielę przez radiowęzeł i brak zamontowania pasów bezpieczeństwa tak, że no w tej części ten wywód jest dość lakoniczny,

o czym będzie za chwilę. Pozwany w odpowiedzi na pozew z 25 maja 2018 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zaprzeczył twierdzeniom powoda, co do niewłaściwości, co do może inaczej, co do tych zarzutów, które w sposób lakoniczny powód wyartykułował w stosunku do kwestii związanych z warunkami socjalnymi, sanitarnymi jak i kwestiami związanymi z możliwością odbywania praktyk religijnych, przeciwnie w odpowiedzi na pozew pozwany wyartykułował wprost, iż wszystkie te warunki wynikające z obwarowania natury prawnej, czyli z obowiązujących przepisów zostały spełnione, a nadto załączył dowody na poparcie twierdzeń, iż warunki te istotnie odpowiadały aktualnie obowiązującym w tym względzie [? 00:06:14.942] regulacjom.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powództwo, jako oczywiście bezzasadne no podlegało oddaleniu.

Nie pierwszym miejscu należy w sposób jednoznaczny wskazać, iż wystąpienie powoda jest niezwykle lakoniczne zarówno w opisie stanu faktycznego, z którego to ukształtowaniem wiąże on odpowiedzialność pozwanego jak i pozbawione jest to jego wystąpienie, czyli ta cała akcja prawna powoda pozbawiona jest jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej. Powód w szczególności nie wskazuje żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, a zgodnie z regułą dowodową określoną w przepisie art. 6 Kodeksu cywilnego to na powodzie ciąży obowiązek wykazania okoliczności, z których wywodzi on skutki prawne. Tymczasem wobec zaprzeczenia pozwanego, a co więcej wobec pozytywnego twierdzenia strony pozwanej wyrażonej w odpowiedzi na pozew jak i w oparciu o dowód z dokumentów, w szczególności dowód w postaci, dowód dokumentu na karcie 62, 62 verte stwierdzić należy następujący stan, wobec braku zaprzeczenia przez powoda następujący stan faktyczny, który nie był sporny między stronami. Podkreślam, iż powód po otrzymaniu odpowiedzi na pozew nie zaprzeczył konkretnym okolicznościom faktycznym wygzekwowanym w odpowiedzi na pozew ogólne sformułowanie, czy nie zgadza się ze stanowiskiem nie wyczerpuje, nie wyczerpuje w żaden sposób tej niezbędnej reaktywności procesowej, jaką strona powinna wykazać, czyli poprzez zaprzeczenie określonym faktom, przeciwstawienie własnych twierdzeń i wskazanie stosownych wniosków dowodowych na poparcie [**ns** 00:08:55.790]. Otóż stan faktyczny przedstawiał się w zakresie podstawy faktycznej nakreślonej przez powoda w ten oto sposób, iż zgodnie, zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami powód w czasie osadzenia miał zapewnione godne warunki odbywania kary pozbawienia wolności, cele mieszkalne, w której przebywał powód były wyposażone w sprzęt kwaterekowy oraz urządzenia sanitarne zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 roku w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych Dziennik Ustaw z 2003 roku numer 186 pozycja 1820 zapewniając powodowi osobne miejsce do spania i odpowiednie warunki do utrzymania higieny. Ponadto powód miał zapewnioną bezpłatną opiekę medyczną oraz otrzymał leki adekwatne do dolegliwości, jakie zgłaszał, a także spacerować. Korzystał z kąpeli, miał dostęp do zimnej i raz w tygodniu ciepłej wody, cele mieszkalne, w którym zaś przebywał powód są wyposażone w węzeł sanitarny. Otrzymywał niezbędne środki czystości, mógł utrzymywać kontakt z najbliższymi, z najbliższymi poprzez wizyty, korespondencje i rozmowy telefonicznej w zamontowanych na każdym oddziale mieszkalnym [**ns** 00:10:14.283] aparatów telefonicznych, otrzymywał posiłki o odpowiedniej wartości odżywczej, mógł korzystać z zajęć kulturalno-oświatowych, otrzymywał paczki żywnościowe i higieniczno-odzieżowe w przypadku zwrócenia się z taką prośbą. We wszystkich celach mieszkalnych jednostek tych penitencjarnych znajdują się okna, które zapewniają dostęp światła dziennego i dostęp świeżego powietrza. W każdej celi znajdują się kratki wentylacyjne zapewniające obieg powietrza między celą, a korytarzem, we wszystkich celach mieszkalnych kąćki sanitarne są wydzielone ściankami, zabudowa stanowi zachowanie podstawowych wymogów intymności. Nadto kwestia, kwestia ta, czyli kwestia właściwych warunków była przedmiotem, przedmiotem lustracji sędziego penitencjarnego. Lustracja ta obejmowała okres lat 2016-2017, a zatem jest to okres objęty podstawą faktyczną dochodzonego przez powoda roszczenia i sędzia penitencjarny dokonując między innymi oględzin pomieszczeń Oddziału Zewnętrzny w szczególności cel mieszkalnych w większości oddziałów przeprowadzał rozmowy ze wszystkimi osadzonymi, którzy podczas wizyty w celach wyrażają chęć lub zgłaszają się na rozmowę z wizytującym i zdecydowana większość osadzonych nie zgłaszała żadnych uwag, skarg, ani wniosków lub pytań. I wskazać należy, że w sprawozdaniu sędziego, sędziego, który dokonywał lustracji wynika, że te wnioski polustracyjne były pozytywne, między innymi administracja aresztu śledczego zasługuje na pozytywną ocenę i nie wymaga

przedstawienia wniosków ani zaleceń. Sędzia penitencjarny nie stwierdził także jakichkolwiek uchybień w zakresie wyposażenia celi mieszkalnych w sprzęt kwaterunkowy. Przeciwnie wskazał, iż to jest wyposażenie zgodne z normami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zapewniając wskazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny i wskazał, iż wszelkie zaistniałe usterki usuwane są na bieżąco w kolejności otrzymywanych zgłoszeń. Stan instalacji elektrycznej wodno-kanalizacyjnej spełniał ogólnie przyjęte normy i nie stwarzał zagrożenia sanitarno-epidemiologicznego. Wskazał także, że na to, iż odnośnie odprawiania mszy świętych to są one odprawiane w każdą niedzielę w Oddziale Zewnętrznym i osadzony, każdy osadzony może w tym osobiście uczestniczyć w tym zakresie. Jak już wskazano do tak skonkretyzowanego wyводу strony pozwanej, co do, w którym wskazywał na spełnienie we wszelkich aspektach ukształtowanych przez prawo wymogów, co do warunków sanitarnobytowych jak i obowiązku zapewnienia realizacji swobody i braków religijnych przez powoda w miejscu osadzenia sam pozwany szczegółowo się nie odniósł, nie dokonał konkretnych zaprzeczeń okoliczności, ani nie przedstawił wniosków dowodowych, a zatem rekonstrukcja z tym stanem faktycznym musi przebiegać po linii wskazanej przez stronę pozwaną, Jednocześnie należy wskazać, iż w takim aspekcie, który sam powód uwypukla niejako umiejscawia ten aspekt na pierwszym miejscu, czyli kwestia możliwości uczestniczenia we mszy świętej poprzez [**ns** 00:14:57.852] dawania mszy świętej przez radiowęzeł, powód na skutek najprawdopodobniej błędnego interpretowania zapisu art. 106 Kodeksu karnego wykonawczego traktuje obowiązek zapewnienia przez administrację jednostki penitencjarnej, w której przebywał dostępu do, do możliwości odsłuchiwania mszy świętej za pomocą radiowęzła w tejże jednostce, tym czasem do takiego, takiej wykładni tego przepisu nie ma przesłanek, ani wykładnia literalna, ani funkcjonalna, czy też systemowa nie pozwala na przyjęcie tej tezy wskazywanej przez, przez powoda. Wskazać, bowiem należy, iż zgodnie z art. 106 paragraf 1 Kodeksu karnego wykonawczego skazany ma prawo do wykonywania praktyk religijnych i korzystania z posług religijnych oraz bezpośredniego uczestniczenia w nabożeństwach odprawianych w zakładzie karnym w dni świąteczne i słuchania nabożeństw transmitowanych przez środki masowego przekazu, a także do posiadania niezbędnych w tym celu książek i pism przedmiotów. Otóż w pojęciu słuchania nabożeństw transmitowanych przez środki masowego przekazu nie mieści się transmitowanie mszy świętej za pomocą radiowęzła, bowiem radiowęzeł w zakładzie karnym lub w areszcie śledczym nie jest środkiem masowego przekazu w rozumieniu art. 106 Kodeksu karnego wykonawczego. W rozumieniu tego przepisu środki masowego przekazu są to te środki, które służą przekazom masowemu, czyli adresowanemu do bliżej nieokreślonego kręgu odbiorców, czyli tych odbiorców, którzy chcą odbierać za pomocą radia, telewizji bądź innych środków przekazu określonego właśnie przekazu określonej transmisji i niewątpliwie radiowęzeł do takich środków nie należy. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż powód nie zaprzeczył pozytywnemu twierdzeniu pozwanemu, iż w miejscu osadzenia powoda w okresie objętym treścią żądania powództwa, czyli w Oddziale Zewnętrznym B. Aresztu Śledczego W. odbywały się w niedzielę, w dni świąteczne nabożeństwa, w których to powód mógł uczestniczyć, a zatem jego uprawnienie określone w art. 106 paragraf 1 było zapewnione, bowiem [**ns** 00:18:12.682] tego uprawnienia, czyli odpowiadające uprawnieniu do uczestnictwa w mszy świętej obowiązek zapewnienia typu takiego udziału w mszy świętej choćby poprzez zorganizowanie mszy świętej, przeprowadzenie mszy świętej w granicach, czy na terenie przedmiotowej jednostki penitencjarnych to ten obowiązek został wypełniony przez władze tejże jednostki penitencjarnej w związku z powyższym powództwo, jako oczywiście bezzasadne podlegało oddaleniu. Konsekwencją przegranego procesu stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu należało zgodnie z art. 98 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z paragrafem 2 punkt 6 rozporządzenia o, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wynagrodzenia, a wysokości adwokatów i w związku z art. 99 Kodeksu postępowania cywilnego orzec jak w punkcie 2 sentencji wyroku. To wszystko.